

Ovenpaa dette Forsvar af saa og saa mange Aars Styre kommer Sundhedsministeren til Forsvaret for sit eget Lovforslag. Der maa jeg jo sige, at da Sundhedsministerens Bekendtgørelse af 28. Februar 1927 blev udstedt, var den højtærede Minister ganske blottet for Begreb om, hvorledes hele denne Lov var blevet fortolket tidligere; og da det konservative Folkeparti under dette Lovforslags Behandling ønskede at faa at vide, hvorledes hele Spørgsmaalet maatte løses, og hvad Meningen var med det, da var Ministeren blandt dem, der blev mest forfærdet over den Fortolkning af denne Paragraf, som har fundet Sted. Det har ogsaa givet sig Udslag. Det har givet sig Udslag i Venstres Betænkning, og det har ogsaa givet sig Udslag i et af Ministeren stillet Ændringsforslag. Men Konsekvensen af hele dette Forsvar for Administrationen paa dette Felt skulde netop have været, at Ministeren havde trukket Ændringsforslag Nr. 4 tilbage.

Thi hvad staar der i Venstres Betænkning? Der staar, at der har fundet Misbrug Sted af de Goder, Sygekasserne yder, og for at rette paa disse tiltræder Venstre Ændringsforslag Nr. 4. Og i Ændringsforslag Nr. 4 staar der, at de Indtægts- og Formuegrænser, som fastsættes i fremtidige Bekendtgørelser, skal være ens for alle de i Stykke 1 nævnte Kategorier af Personer. Sundhedsministeren har stillet et Forslag, som gaar ud paa, at alle de i Nr. 1 nævnte Kategorier skal være ens stillede med Hensyn til Formue- og Indtægtsgrænsen.

Samtidig staar saa den højtærede Sundhedsminister i Dag og erklærer mod Sædvane, at Arbejderne skal have den privilegerede Stilling, som de har haft tidligere. Naar vi fra konservativ Side taler om Misbrug fra Administrationens Side, gør vi det ud fra den Betragtning, at vi finder det ganske urimeligt, at en Arbejder med en Indtægt paa 7 200 Kr. skal have Ret til at staa i en statsanerkendt Sygekasse, medens det ene Landpostbud efter det andet er blevet slettet som Medlem af den statsanerkendte Sygekasse. Det er et Misbrug i Fortolkningen af denne Lov, som vi ikke kan godkende, en Fremgangsmaade, som vi finder utilbørlig. Men naar jeg har nævnt den utilbørlige Administration, har jeg jo ogsaa Gang paa Gang heroppe fra denne Talerstol talt om Administrationen ude i Landet, om det opofrende Arbejde, der er gjort ad Frivillighedens Vej, og anerkendt dette Arbejde. Gang paa Gang har jeg anerkendt Inspektoratets Beredvillighed til paa alle Maader at give os Oplysninger.

Men her kommer denne Fortolkning pludselig som en Bombe for os. Vi har skullet skaffe os Oplysninger, men vi har ikke kunnet faa disse Oplysninger; den højtærede Sundhedsminister har ikke anet, hvorledes disse Oplysninger skulde gives, før han i Dag har faaet en Smule Besked om, hvorledes den historiske Udvikling har været. Men om den ulovlige Fortolkning end har været benyttet i nok saa mange Aar, bliver den derfor ikke mindre ulovlig nu.

Jeg skal slutte med det lige nævnte Ændringsforslag Nr. 4 og Ministerens Bekendtgørelse af 28. Februar 1927. I denne Bekendtgørelse, som Socialdemokraterne og vi alle har stemt for, er en af Betingelserne for en Arbejders Medlemsret den, at han „ikke udover 2 Aar i Træk har oppebaaret en Aarsindtægt, der overstiger den normale Størsteindtægt for faglærte Arbejdere i middelgodt lønnede Fag, hvorved han er blevet hævet til et højere økonomisk Plan end det store Flertal af Arbejdere“. Denne Bekendtgørelse er lagt til Grund for det Ændringsforslag, det konservative Folkeparti har stillet som Underændringsforslag til Ændringsforslag Nr. 1. Der staar netop: „Et Medlem, hvis Indtægt i 2 paa hinanden følgende Aar overstiger den fastsatte Indtægtsgrænse med mere end 10 pCt., slettes som ubemidlet Medlem.“ Vi har ønsket i Lovsform at sikre de 2 Aar, som Bekendtgørelsen taler om. Vi har ønsket gennem vort Ændringsforslag at sikre, at Vilkaarligheden fra Administrationens Side bliver saa ringe som muligt derved, at Bestemmelsen fra Sundhedsministerens Bekendtgørelse flyttes direkte over i Loven. Vi, som er Lovgivere og staar til Ansvar overfor Befolkningen, ønsker for at begrænse Vilkaarligheden det mest mulige at faa lovfæstet det, som i Bekendtgørelserne kan skifte Gang paa Gang.

A. M. Hansen: Den højtærede Minister har givet de ærede Medlemmer Hr. Johannes Lou og Hr. Chr. Søgaard Ret i deres Fortolkning af den meget omtalte Bestemmelse i Kørselsparagraffen — Bestemmelsen om, at Kommunen kunde afkræve en Kontrolafgift paa indtil 2 Kr. —, hvorefter den skal forstaaes saaledes, at den kun kommer til Anvendelse paa de Steder, hvor Misbrug er konstateret. Naar man baade fra Venstres og fra konservativ Side og fra den højtærede Ministers Side ser paa denne Bestemmelse saaledes, maa jeg sige, at saa er det en overmaade uheldig Affattelse, man har givet Forslaget, idet der staar: „Kommunalbestyrelsen er bemyndiget til — naar